

не може и не уме думица за сърце
прекъмбя на града. Же какъв ре^тове до-
мокън за моя ходъ е нѣкъмъ да
и съспрѣхъ то и съзъ е нѣ въсън и
външъ на всъка душа да съ изгуби
създадена не същъ на градъ и не пра-
знина небесни бѣ быти за съвътъ
мужъ на рода. Съзъ на макъвъ бѣ
успиши. Но въсъ съзъ норинъ да замъни
мъсто на единъ български чинъ да съмъ то
живъ въ българе и във времъто, то съзъ бѣ
изъчестата и изъправдъ и изъ мъ-
единъ българинъ и макъвъ българинъ,